

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: DRANKEREN BARTHOLD

Citation: Aarestrup, Emil: "DRANKEREN BARTHOLD", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, C. A. Reitzel, 1976, s. 251. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aare03val-shoot-workid77002.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

DRANKEREN BARTHOLD

I

Fra Taget hænger det mugne Straa,
Og Katten kryber paa Bjælken,
Langs Væggen de nøgne Hylder staae.
Der fattes Brødet og Melken.

II

Bartholdus sidder ved gamle Bord,
Det staaer paa brukne Bene;
Hans Viv med Barnet, paa blotte Jord,
Har tændt nogle vaade Grene.

III

Hvad klynker Du for? han raaber høit
Og vender Kruset paa Disken:
vær lystig tilmode! tralall og fløit!
Hvad skal den ængstlige Hvisken?

IV

Kom, sæt Dig paa Skjødet og kys min Mund!
Riv bort det pjaltede Klæde!
Endnu er Din Barm jo hvid og rund -
Sophie, hold op med at græde!

V

O Barthold, Du glemmer. Du glemmer vor

Nød!
See Barnet fryser, det Arme!
Vort Lys er brændt, vi har ei Brød -
Naar vil sig Himlen forbarme!

252

VI

Hvad taler Du der om Lys og Brød?
Hvi klapper af Frost Dine Tænder?
Naar Vinen skummer, hvem har da Nød?
Flux Blodet funkler og brænder.

VII

Naar Vinen opløder min frosne Hu,
Som en Harpe mig Stormen klinger.
Min Dreng er en Engel, og jeg og Du
Hensvæve lykkelig paa Vinger.

VIII

Men dufter ei Vinen mig Liv og Lyst,
Da stige de gustne Tanker
Som Dødninge op i mit hule Bryst,
Og hele Helved sig sanker.

IX

Gak ned til Byen og borg mig der
Af Vinen, af Vinen den søde!
Tag Drengen med, han skriger kun her
Saa skal jeg af Hjertet gløde!

X

Den Skjælvende ud af Døren gaaer.
Sit Barn hun holder paa Armen:
Ak Gud, hvor dog den Storm er haard!
Dernede hør Bølgernes Larmen!

XI

Hun puster i Haanden og trykker den saa
Om de smaa, uskyldige Fødder.
253 Hæst skriger Sivet og gustne Straa
I Vandet blandt Pilens Rødder.

XII

Hun gaaer paa Skrænten af dyben Flod,
Hvor brusten er Rækværkstaven:
Vær stærk, min Aand! Vær vis, min Fod!
Her er det mørkt som i Graven.

XIII

Da kommer med Regn et Stormstød brat
Kun Barnet til Hjertet hun knuger -
Hun glider ned, faaer ei Stenen fat.
Og Bølgen dem skummende sluger.

XIV

Stum sidder Du, Barthold, i Hytten nu
Og venter paa Vinen den røde;
Forfærdet i Mørke nu stirrer Du -
Dine gode Engle, de døde!